

РЕШЕНИЕ

№ 15972

гр. София, 02.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 05.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Стоева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **11788** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 128а във връзка с чл. 128, ал. 1, т. 8 от Административнопроцесуалния кодекс / АПК/.

Образувано е по предявен от Н. В. В. иск за обявяване на нищожност на решение № 6975/16.11.2023 г., постановено по адм. дело № 10923/2023 г. по описа на АССГ, 39 с-в.

В исковата молба се твърди, че посоченото решение е нищожно поради допуснатата пълна липса на относими мотиви в оспорения съдебен акт към оплакванията на жалбоподателя и несъобразяването му както с важни факти и обстоятелства, установени по делото, така и с разпоредбите на действащата нормативна уредба, представляваща самостоятелно основание за обявяване на неговата нищожност, поради противоречие с основополагащи принципни повелителни и свръхповелителни правни норми. Твърди се, че оспореният съдебен акт противоречи на разпоредбите на чл. 235, ал. 2 и чл. 236, ал. 2 ГПК във връзка с чл. 228 и чл. 144 от АПК. Ищецът счита, че решението противоречи както на установените факти и обстоятелства по делото, така и на приложимите разпоредби от действащата нормативна уредба по случая. Сочи, че в него липсват действителни относими мотиви: направените оплаквания, искания и възражения на жалбоподателя не са правилно посочени, обсъдени и осмислени от съда, не е извършена правилна преценка на доказателствата, а фактическите констатации и правните изводи на съда са неверни, неправилни, необосновани и неоснователни. Излагат се доводи, че съдебният акт на практика представлява недопустим отказ от правосъдие, както и е лишен от задължително

необходимата по закон обективност и безпристрастност. По изложените съображения се претендира обявяване нищожността на оспорения съдебен акт, както и присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебното заседание ищецът се явява лично, като прави искане за уважаване на предявения иск и присъждане на сторените по делото разноски. Допълнителни съображения по съществуващото на спора излага в представена писмена защита.

На ответника е връчен препис от исковата молба с приложенията, като в законоустановения срок представя отговор на исковата молба.

В съдебното заседание, чрез процесуалния си представител юрк. Г., поддържа, че предявеният иск е неоснователен, а решението е валидно, правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на разноски по делото.

Съдът, след като обсъди доводите на страните, събраните по делото доказателства и ги прецени в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Не е спорно по делото, а това се и установява от приложеното за послужване адм. д. № 10923/2023 г. по описа на Административен съд София – град, че административното производство е образувано по постъпило заявление от ищеца с вх. № СОА23-КЦ01-56246/04.10.2023 г. до кмета на СО да му бъде предоставено за провеждане на събрание закрито помещение - публична общинска собственост по реда на чл. 9, ал. 2 ЗСММ.

Със Заповед № СОА23-РД09-2343/30.10.2023 г. на кмета на СО е отказано предоставянето на заявеното закрито помещение поради противоречие на искането с императивната норма на чл. 182, ал.1 от Изборния кодекс, с постановеното Решение № 2469-МИ/19.09.2023г на ЦИК, както и с издадената заповед рег. № СОА23-РД09-2048/26.09.23г на кмета на СО.

По жалба на заявителя в Административен съд София-град е образувано адм. д. № 10923/2023 г. по описа на АССГ, 39 с-в, приключило с претендирания като нищожен съдебен акт. С постановеното по делото решение № 6975/16.11.2023 г. на основание чл. 12, ал. 4 от ЗСММ е отхвърлено оспорването по жалба вх. № СОА23-КЦ01-65886/13.11.2023г. на Н. В. В. против Заповед № СОА23-РД09-2343/30.10.23 г. на кмета на СО.

Решението е влязло в сила на 16.11.2023 г., а съобщение за изготвянето му е връчено на ищеца на 30.11.2023 г.

Решението, на основание чл. 12, ал. 4 от Закона за събранията, митингите и манифестациите (ЗСММ), е окончателно и не подлежи на обжалване, съответно влиза в сила от датата на постановяването му. Съгласно разпоредбата на чл. 128, ал. 1, т. 8 АПК на административните съдилища са подведомствени всички дела по искания за обявяване на нищожност, обезсилване или отмяна на решения, постановени от административните съдилища. Според чл. 128а, ал. 1 АПК исковете за обявяване на нищожност на решения и определения, които преграждат по-нататъшното развитие на производството, постановени от административните съдилища или от Върховния административен съд, могат да се подават безсрочно. Обхватът на проверката в производството по чл. 128а, ал. 1 от АПК, насочена срещу необжалваемо съдебно решение, по необходимост се ограничава само до валидността на съдебния акт. Необжалваемостта е условие за пораждаване на правните последици от решението и по-специално на силата на пресъдено нещо. В случая предмет на контрол е съдебно решение, необжалваемо по арг. чл. 12, ал. 4 ЗСММ.

Предвид изложеното съдът приема, че искът, с който е сезиран, е допустим. Разгледан по същество, е неоснователен по следните съображения:

С иска по чл. 128а АПК пред административния съд се поставя въпросът за валидността на съдебния акт. В разглеждания случай съдът намира, че нито едно от заявените с исковата молба основания за атакуване на постановеното решение по адм. д. № 10923/2023 г. по описа на АССГ, 39 с-в, не е по естеството си такова, че да обоснове нищожността му.

Следва да се посочи, че в правната теория и в съдебната практика се приема, че валидно е онова съдебно решение, което е издадено от съд, функциониращ в надлежен състав, в рамките на правораздавателната му власт, издадено е в писмена форма и е подписано от състава, който го е постановил. Нищожността на съдебния акт предполага постановяването му от съдебен орган, функциониращ в ненадлежен състав или извън пределите на правораздавателната власт на съда /вж. Тълкувателно постановление № 1/29.09.2016 г. по тълк. дело № 1/2015 г., ОСС от ГК и ТК на ВКС и ОСС от I и II колегия на ВАС/. За да бъде обявено едно съдебно решение за нищожно, е необходимо наличието на изключително тежък порок, засягащ компетентността на съда, изразената в решението воля или много тежък порок във формата на решението. Настоящият съдебен състав приема, че по делото не се установяват пороци, обосноваващи нищожност на атакуваното решение. Оспореният съдебен акт е постановен в пределите на правораздавателната власт на съответната съдебна инстанция по см. на чл. 12, ал. 4 ЗСММ, по повод подадена жалба и като такъв е валиден. Решението отговаря на изискванията за форма съгласно чл. 172а, ал. 1 АПК, мотивирано е в съответствие с предвиденото в чл. 172а, ал. 2 АПК и е подписано от съдебния състав, разпределен да разгледа образуваното дело, като обективизираната в съдебния акт воля на съдебния състав е напълно ясна и разбираема. Съдът е изложил мотиви по отношение на релевантните въпроси, аргументирал се е обстойно и при извършена служебна проверка по чл. 168, ал. 1 АПК е стигнал до крайния извод за неоснователност на депозираната пред него жалба. Що се отнася до посочените от ищеца основания, свързани с твърдението му за липса на мотиви, настоящият състав на съда счита, че такъв порок на съдебния акт не се констатира. Но, дори и да не са изложени мотиви, този пропуск не обуславя липса на надлежно волеизявление, която евентуално да предизвика като последица нищожност на съдебното решение. Следва да се посочи, че и неяснотата или вътрешното противоречие в мотивите на съдебния акт, когато такива действително се констатират, поначало не се отразява на неговата валидност, а на правилността му от гледна точка на същественото нарушение на съдопроизводствените правила.

В обобщение, съдът приема, че предявения иск по чл. 128а, ал. 1 АПК е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 100 лева на основание чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на спора.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 72 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Н. В. В. иск с правно основание по чл. 128а, ал. 1 АПК за

обявяване на нищожност на решение № 6975/16.11.2023 г., постановено по адм. дело № 10923/2023 г. по описа на АССГ, 39 с-в.

ОСЪЖДА Н. В. В. да заплати на Столична община сумата в размер на 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: